

РЕШЕНИЕ

№ 3942

гр. Варна, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 12 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Десислава Йорданова

при участието на секретаря Станислава Ст. Стоянова
като разгледа докладваното от Десислава Йорданова Гражданско дело № 20223110100472 по описа за 2022 година

Съдът е сезиран с иск от А. В. Г. срещу **** с правно основание чл. 49 във вр. с чл. 45 във вр. с чл. 52 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 10 000 /десет хиляди/ лева – представляваща обезщетение за понесените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в преживени болки и страдания вследствие на инцидент настъпил на 30.11.2021 г. между 07.00ч.-08.00 ч. в гр. Варна, пешеходната зона на бул. „****“ при спъване в необозначени обтегачи на намиращите се около сградата на ***палатки и падане, при което е получено счупване на четири ребра на ищеца, рани по десния лакът, дясното коляно и дясната вежда на ищеца ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на настъпване на събитието – 30.11.2021 г. до окончателното и изплащане.

Ищецът твърди, че на 30.11.2021 г. сутринта, между 7:00 ч. и 8:00 ч., движейки се в гр. *** преминавайки покрай сградата на Община Варна, се спънал в необозначени и трудно забележими обтегачи на намиращи се там палатки. Вследствие на падането ищецът е наранил гръдния си кош, десния си лакът, дясното коляно и дясната вежда. На същия ден посетил болнично заведение, в което му е направено рентгеново изследване, установяващо счупване на ребрата. Ищецът сочи, че вследствие на падането и настъпилите травми изпитвал затруднения да спи поради болките в ребрата и все още не може да се възстанови напълно и да излиза навън, както преди. Соци, че инцидента повлиял на активността му в негативен аспект.

В исковата молба се излага, че *** следва да отговаря за претърпените вреди, тъй като не е изпълнила задължението си да съблюдава улиците и площадите – нейна собственост, в състояние безопасно за движение на пешеходците. Соци се, че не са спазени минималните изисквания за безопасност съгласно Наредбата за условията и реда за поставяне на преместваеми обекти по смисъла на чл.56, ал.1 ЗУТ. Ищецът излага, че вследствие на виновното бездействие на Община Варна и липсата на действия по обезопасяване и/или премахване на незаконни обекти, намиращи се в пешеходната зона, е създадена опасност за живота и здравето на гражданите. При гореописаната фактическа

обстановка се иска уважаване на така предявения иск и присъждане на разноски.

Ответникът Община ***, представлявана от *** – Кмет на Община Варна, чрез юрисконсулт ***а, е депозирал отговор на исковата молба в законовия срок по чл.131 ГПК, с който оспорва исковата претенция и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Поддържа се, че липсва виновно противоправно поведение от страна на ответника, а между причинените вреди и противоправно действие или бездействие няма причинно-следствена връзка. В условия на евентуалност ответникът моли за значително намаляване на размера на претендираното обезщетение поради прекомерност, тъй като претендираната сума е завишена и не съответства на реално претърпените от ищеца вреди. При евентуално уважаване на иска навежда иска намаляване на обезщетението, поради прекомерност и наличие на съпричиняване. В първото по делото съдебно заседание възражението за съпричиняване се конкретизира, като се сочи, че ищецът е могъл да прецени реално обстановката вкл. препятствията и да съобрази пешеходната си дейност с тях, което той не е сторил /л.94 гръб/.

Ответникът отправя искане до съда за привличане на трето лице – помагач от страна на ответника – М. В. С., с постоянен адрес в гр. Варна. Посоченото лице е представено като представляващ гражданска инициатива „Варна-протести“, която организира протести състоящи се в палатковия лагер пред Общината, в който се намира и палатката, в която ищецът сочи, че се е препънал. Счита се, че предвид ползването и стопанисването на палатките от страна на г-н С., като лице отговарящо за тях, то той е отговорен за вредите, причинени от тях. В уточнителната молба от 30.03.2022 г. излага, че съгласно чл.6, ал.2 от ЗСММ всеки организатор или участник отговаря за вредите, които по негова вина са причинени при провеждането на събранието, митинга или манифестацията, а именно С. е организатор и е задължен да вземе необходимите мерки за осигуряване на реда при провеждане на събитието вкл. разчистване на терена след приключването на протеста, което задължение той не е изпълнил.

Ответникът предявява **обратен иск срещу М. ***С.**, в случай се ***бъде осъдена да заплати на ищеца претендираното обезщетение, М. С. да бъде осъден да заплати на ***присъдената сума.

Иска се отхвърляне на иска, евентуалното му частично уважаване и уважаване на предявения обратен иск. Претендира разноските по делото и юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по обратния иск М. С. е депозирал писмен отговор, в който се поддържа, се обратния иск е неоснователен. Сочи се, че С. не е ползвател на палатков лагер, а представените от Общината документи касаят период дълъг период преди инцидента или такъв следващ инцидента и няма причинно-следствена връзка между инцидента и подаваните от С. уведомления за провеждане на събития пред общината. Поддържа се, че С. изброил средствата, които се ползва при събитията и сред тях не са палатки; той е подавал уведомления за поставяне на палатки в близост до общината, не е собственик на палатка, поставена в близост и не е участвал в поставянето. Твърди се, че палатките са били означение с надпис „премине на другия тротоар“. Иска се отхвърляне на обратния иск и присъждане на разноски.

Варненският районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните съгласно чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното:

Предявени са главен осъдителен иск по чл.49 вр. чл. 45, ал. вр. чл.52 ЗЗД; възражение за съпричиняване по чл.51, ал.2 ЗЗД; обратен иск по чл.6, ал.2 ЗСММ вр. чл.45 ЗЗД.

ПО ГЛАВНИЯ ИСК:

В тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване следните предпоставки:

1. настъпването на инцидента предвид описаната в исковата молба фактическа

обстановка; 2. претърпените неимуществени вреди вкл. техния вид и интензитет; 3. причинна връзка между събитието и твърдените вреди; 4. инцидентът да е настъпил поради противоправно бездействие на лице, на което ответникът е възложил работа, което да е при или по повод на възложената работа – да бъде доказано, че ответникът е бил длъжен да извършва действия по поддържане на мястото, където е настъпил инцидента; причинителят да е действал виновно. Вината се предполага, като опровергаването на тази презумпция е в тежест на ответника при условията на обратно пълно доказване.

В тежест на ответника е да докаже наведеното от него възражение за съпричиняване, съобразно конкретните фактически твърдения, за това в какво се изразява то.

Първата от посочените предпоставки се доказва от събраните гласни доказателства – показанията на свидетеля С. К., от които се установява, че свидетелят е видял падането на ищеца пред Община Варна- зад спирката на градския транспорт от страната на паметника до сградата на Общината. Сочи, че е имало палатка и забита желязна пръчка в земята и вързано за нея въже/тел, с оглед на което счита, че ищецът се е спънал в последното. Уточнява, че колчето е било е било забито в плочка на около 2 метра от палатката, въжето/телта е било на около 10-20 см. над земята, не е видял обозначения или табели около палатката. Излага, че палатката е била само една и е била на мястото от есента, след което е премахната след Нова Година. Сочи, че не е познавал ищеца преди случката, по молба на пострадалия се е обадил на дъщеря му, която впоследствие се е свързала с него, за да свидетелства той в настоящото производство

Съдът дава вяра на така събраните гласни доказателства. Същите са депозирани от лице, което не е в кръга на лицата по чл.172 ГПК и за което няма основание за пораждаване на съмнение, че е заинтересовано от изхода на спора. Свид. К. случайно е попаднал на мястото на инцидента – на площада до Община Варна, когато е била и единствената му среща с ищеца. Свидетелят е възприел лично падналото положение на ищеца и заобикаляща го среда вкл. наличието на палатка и начина на закрепването им към земята посредством кол и въже/тел. Доколкото изводът на свидетелят за падане на ищеца, поради спъване с опънатото въже/кол е житейски логичен и се основава на пряко възприетите /видяно/ обстоятелства и място без да събрани доказателства за друг механизъм на инцидента, съдът възприема, че именно поради спъване в укрепващата част на палатката на ищеца са нанесени телесни увреждания.

За установяване на търпените от ищеца вреди и причинно-следствената им връзка с инцидента са изслушани две съдебно- експертизи.

От приетата по делото съдебно-медицинска експертиза / СМЕ/, изготвена от д-р Р. М. – ортопед-травматолог се установява, че в резултат на падане, за което на 02.12.2021 г. е направена рентгенография, на ищеца е причинено счупване на 4 броя ребра в дясно – 6-9 ребро; разкъсно-контузна рана на дясна вежда, охлузване на носа, контузия и ожулване на десен лакът и контузия и ожулване на дясно коляно. Експертът е посочил, че счупването е лекувано с обездвижване с еластичен пояс в продължение на 2-3 месеца, раната на веждата е залепена с тъканно лепило, а останалите травматични увреждания са преминали за 10-15 дни. Към момента на прегледа от д-р М. /10.06.2022 г./ ищецът е на 87 години, в добро общо състояние, без деформация на гръдния кош, самостоятелна походка без помощно средство и без накуцване, с едва забележим белег около 1.5 см на веждата. В о.с.з. на 01.07.2022 г. вещото лице е уточнило, че счупването е било без разместване; счупването на 4 бр. ребра се дължи на напредналата възраст на лицето; тази травма се характеризира със затруднение в дишането и много силна болка в първите 10 дни; проблеми със съня, ограничение в движението на снагата; необходимо е носенето на пояс за около 30 дни, като след този период състоянието значително се подобрява, а за около 3 месеца съобразно възрастта на пострадалия дискомфорта би трябвало напълно да е изчезнал.

От приетата по делото съдебно –психиатрична експертиза, изготвена от д-р А. се установява, че настъпилото събитие е имало последици за психиката на ищеца, като той е

изпитал внезапен стрес; последиците от травмите като болка, обездвижване и цялостната промяна в ежедневието му са довели до „Разстройство на адаптацията с главно тревожни симптоми“. При Г. липсват данни за увреждане на нервната система или зависимости към алкохол или упойващи вещества, които са могли да повлияят моториката му и способността му да пази равновесие. В о.с.з. от 18.11.2022 г. вещото лице уточнява, че разстройството в адаптацията е състояние на дезадаптация в резултат на стресогенно събитие, свързано със симптоми като тревожност, припомняне на събитието, безпокойство за бъдещето, раздразнителност. Излага, че съобразно личността на пострадалия – лице, което е било в добро физическо състояние за възрастта си, бивш спортист, същият първо е изпитал гняв, че е позволил да се нарани, а след това и симптоми като безсъние, страх от повторение. Към момента на прегледа на ищеца, вещото лице е констатирало остатъчни елементи от разстройството като емоционална реакция при спомена за случката.

Съдът дава вяра на така изготвените експертни заключения, тъй като те се отличават с пълнота и обоснованост на изводите. Експертите подробно са разяснили характера на травмата, спецификата на проведеното лечение и постигнатото възстановяване във връзка с физическото и психическото състояние. Вещите лица са се запознали с налична медицинска документация и са извършили лични прегледи на ищеца, които им позволяват най-пълно да мотивират изводите си.

С оглед експертните заключение разгледани в съвкупност със свидетелските показания, съдът намира, че ищецът е търпял физически и психологически травми именно от падането си в края на м.11.2021 г. в района на Община Варна /т.е. е налице причинно-следствена връзка между случилото се и търпените вреди/. Вредите са характерни за такова падане, установени са непосредствено след случката.

Съгласно чл. 2. (Изм. - ДВ, бр. 64 от 1999 г., бр. 67 от 1999 г., изм. и доп., бр. 96 от 1999 г., изм., бр. 26 от 2000 г., бр. 101 от 2004 г.), ал.1, т.1 от Закона за общинската собственост / ЗОС/ Общинска собственост са имотите и вещите, определени със закон. Съгласно § 7, ал. 1, т. 4 ЗМСМА /обн. ДВ бр. 77/ 17.09.1991 г. /, с влизането на закона в сила, общинските пътища, улиците, булевардите, площадите, обществените паркинги в селищата и зелените площи за обществено ползване преминават в собственост на общините. Съгласно чл.12, ал.2 от същия закон имотите по чл. 3, ал. 2, т. 2 / имотите, предназначени за изпълнение на функциите на органите на местното самоуправление и местната администрация/ се управляват от кмета на общината, съответно от кмета на района, от кмета на кметството или от кметския наместник по местонахождението им, а ал.5 гласи, че имотите и вещите - общинска собственост, които не са предоставени за управление на други лица, се управляват от кмета на общината. По делото се установява, че мястото на настъпване на инцидента е в близост до сградата на Община Варна на бул. “Осми приморски полк” № 43– в пространството на площада от лявата страна на сградата при поглед с лице към главния ѝ вход и въпреки, че не са събрани доказателства дали това пространство се включва в зоната предназначена да обслужва функциониране на местната администрация разположена в сградата на общината, при приложение на чл.12 от ЗМСМА във всеки случай тази зона представлява общинска собственост управлява от кмета на Община Варна.

Съгласно чл.11 и чл.12 от ЗМСМА имоти и вещи - общинска собственост, се управляват в интерес на населението в общината съобразно разпоредбите на закона и с грижата на добър стопанин и се използват съобразно предназначението им. Държавните органи, в т. ч. общините са длъжни да изпълняват правомощията си, защото така те постигат целта на закона - добро управление на съответните обществени процеси. Когато общината не предприеме предписано от закона действие или го предприеме, без да положи дължимата грижа и от това настъпят вреди, тя дължи обезщетение.

В конкретния случай инцидентът е настъпил в пешеходна зона в близост до сградата на Община Варна, в която зона е била разположена палатка закрепена за земната повърхност

чрез метален кол и опънато въже от него до самата палатка. Така разположената палатка в място, стопанисвано от Общината представлява препятствие, което пречи то да се използва съобразно предназначението си – за свободно пешеходно придвижване на гражданите. Управлението в интерес на населението и с грижата на добър стопанин на имота в конкретния случай, според настоящият състав включва задължение на Общината чрез съответните служители да поддържа място в състояние осигуряващо постоянно и безопасно преминаване на гражданите вкл. чрез премахване на находящите се в него препятствия, независимо от техния характер и причината, поради която те са разположени там. Основен елемент в изпълнение на задълженията за управление на имота съобразно интереса който се защитава и грижата, която се дължи от органа е осигуряване на безопасни за живота и здравето на всеки гражданин пространства, които кмета на Общината управлява.

В случая общината не е предприела действия за отстраняване на препятствието, което бездействие е станало причина то да се намира в общинската собственост към момента на инцидента и да стане причина за спъването и падането на ищеца. Общината следва да отговаря за причинените на ищеца неимуществени вреди – болки и страдания, преживени вследствие на падането.

По отношение на размера на обезщетението

С оглед така възприетите от съда търпени от ищеца вреди следва да се определи размера на обезщетение за неимуществените вреди вследствие на инцидента.

При определяне на размера на дължимото обезщетение за търпените неимуществени вреди съдът съобразява разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, както и задължителните указания дадени с ППВС № 4/1968 г., че е длъжен във всеки конкретен случай да съобразява установените по делото факти.

Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този смисъл справедливостта по см. на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а тя се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики /Определение № 163 от 11.03.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3894/2020 г., III г. о., ГК/

Въпреки липсата на възможност за съпоставяне между претърпените болки и страдания и паричната престация, законодателят е дал възможност на увредения да претендира парично обезщетение за неимуществени вреди, като е предоставил на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливият размер на това обезщетение. Релевантни за размера на обезщетението и за прилагане на критерия "справедливост" са характерът и тежестта на уврежданията, интензитетът, степента, продължителността на болките и страданията, дали същите продължават или са приключили, тяхното проявление във времето и цялостното неблагоприятно отражение на увреждащото деяние в патримониума на увредените лица, както и икономическата конюнктура в страната и общественото възприемане на критерия "справедливост" на съответния етап от развитието на обществото в държавата. Обезщетението за неимуществени вреди се присъжда не за абстрактни, а за конкретно претърпени физически и психически болки и страдания, неудобства и всякакви други негативи, които са пряка и непосредствена последица от увреждането / Решение № 28/09.04.2014 г. по т. д. № 1948/2013 г., II-ро Т. О/. Следва задължително да бъдат посочени и едновременно с това - надлежно оценени в своята съвкупност всички обстоятелства, имащи значение за размера на дължимото по чл. 52 ЗЗД обезщетение. / Решение № 227 от 12.03.2018 г. на ВКС по т. д. № 135/2017 г., II т. о., ТК/

При преценка на конкретните обстоятелства установени по настоящото дело, съдът намира, че предявения иск за заплащане на обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди следва да се уважи в пълния претендиран размер от 10 000 лв.

За да достигне до извод за размера на паричната сума, която съдът намира за подходящо обезщетение съдът съобразява, че с оглед счупването на 4 бр. ребра ищецът е

търпял първоначално интензивни с постепенно затихване болки; ограничения в движението на снагата за около месец; болките, поради мястото на увреждането да затруднили един от основните жизнени процеси- дишането. Периода на болките е бил около месец, като в първите 10 дни същите са се характеризирали с висок интензитет; за ищеца е било необходимо да носи специално медицинско изделие – пояс. Възрастта на ищеца също бива отчитана от съда, доколкото въпреки напредналостта ѝ, от вещите лица е констатирано, че Г. е бил активен и в добра физическа форма, с оглед на което принудителната смяна на начина му на живот, поради травмата му се е отразила особено негативно. Съдът съобразява, че ищецът е изживял стрес от самата случка и емоционален дискомфорт от промяна начина на живот за периода на възстановяване, които са медицински характеризирани от експерта, изготвил психиатричната експертиза. Съдът намира, че този размер на обезщетението е адекватен с оглед обществено-икономическите условия в страната към датата на събитието – края на 2021 г.

Настоящият състав намира за неоснователно възражението за съпричиняване, наведено от ответника *** основащо се на фактически твърдения, че ищецът е могъл реално да прецени обстановката и да се съобразни с намиращото се на площада препятствие. Съгласно задължителните указания дадени с ТР № 1 от 23.12.2015 г. по т. д. № 1/14 г. на ОСТК на ВКС обезщетението за вреди от непозволено увреждане може да се намали, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване. Съпричиняването на вредата изисква наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилите вредоносен резултат, но не и вина. В конкретния случай от показанията на очевидеца – свид. К. се установява, че връзката между палатката и колчето, за което тя в закрепено не се е забелязвала, въпреки, че е било светло навън. Съдът намира, че изискуемата от всеки пешеходец грижа при придвижване по свободните за пешеходци зони не включва извършването за преценка на стоящия на височина 10-20 см от земята препятства, част от конструкцията на палатка – обект, нетипичен за разполагане в градски условия. Съдът намира, че по делото не е доказано към датата на инцидента в района на разполагане на палатката да са били налице обозначителни за опасност табели- показанията на свидетелия доведени от ответника не са относими за процесния момент, а представената от ответника по обратен иск – снимка на наличие на табела с текст „Премини на отсрещния тротоар“ /л.68/ няма доказателствена стойност, доколкото изобщо не може да се установи кога и къде е направена.

Предвид основателността на главния иск за заплащане на обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца и претендирана законна лихва от деня на увреждането съгласно чл. 84, ал. 3 ЗЗД – **30.11.2021 г.** до окончателното изплащане на обезщетението.

ПО ОБРАТНИЯ ИСК

С уважаване на главния иск се събдва вътрешно процесуалната предпоставка за разглеждане на обратния иск.

По обратния иск в тежест на ищеца е да докаже в условията на пълно и главно доказване следните предпоставки: 1. Противоправно деяние / действие или бездействие/ 1. Настъпването на вреди, състоящи се в накръняването на телесната неприкосновеност на ищеца, 3 Причинно следствената връзка между деянието на ответника / действие или бездействие/ и настъпилите вреди. Вината се предполага като опровергаването на тази презумпция е в тежест на ответника при условията на обратно пълно доказване

Ищецът по обратния иск основава претенцията си отговорност, която С. в качеството си на организатор протест е носи, тъй като задължен да вземе необходимите мерки за осигуряване на реда при провеждане на събитието вкл. разчистване на терена след приключването на протеста, което задължение той не е изпълнил.

Съгласно чл.3 от Закона за събранията, митингите и манифестациите / ЗСММ/ на събранията, митингите и манифестациите гражданите изразяват мнения, възгледи и

становища по въпроси от политически, икономически, социален, културен или друг характер чрез слово, плакати, макети и по друг подходящ начин. Чл. 9 от закона вменява задължение на организаторите на събранието или митинга да вземат необходимите мерки за осигуряване на реда при провеждането му. Според чл.10 събранието или митингът се ръководи от организаторите, подписали уведомлението по чл. 8, ал. 1. / уведомление до кмета на общината на чиято територия събитието ще се проведе/. От съдържанието на последната разпоредба може да се изведе извод, че организаторите са лицата подписали уведомление за провеждане на събитието.

По делото са представени уведомления от М. С. – 1. от 30.08.2021 г.- за провеждане на събрание на 30.08.2021 г. с цел протест срещу нарушените права, заради мерките предприети от държавата за ограничаване разпространението на Ковид 19, като се сочи, че място на провеждане ще бъде палатковия лагер го общината и ще се ползват микрофон, колона, музика, слово; 2. От 01.09.2021 г. за провеждане на събрание на 06.09.2021 с цел „протест“, с посочени средства, които ще се ползват – микрофон; 3.от 08.09.2021 г. за провеждане на събрание на 13.09.2021 г. под формата на митинг –протест на стълбите до паметника до сградата на ***, при използване на средство- микрофон; 4. От 20.10.2021 г. за дата на събитието 25.10.2021 г., около паметника до сградата на Община ***, за което ще бъдат използвани микрофон, колона и плакати. Всички тези събития са съгласувани с Община ***, видно от представените на л.26, 29,32 и 35 документи.

При така събраните писмени доказателства, съдът извежда извод, че ответникът по обратния иск – М. С. има качеството на организатор на събитията, проведени на 30.08.2021 г., 06.09.2021 г., 13.09.2021 г., 25.10.2021 г., за които е подал уведомления по надлежния ред, предвиден в ЗСММ.

В практиката на ВКС е разяснено, че организаторите на събрание, митинг, манифестация или друга масова публична проява са длъжни да предприемат необходимите мерки за осигуряване на реда при провеждането ѝ. В чл. 9, ал. 1 ЗСММ това задължение е уредено изрично за лицата, подписали уведомлението, когато проявата е осъществена по надлежния уведомителен ред, но то важи и за лицата, които фактически са организирали масова публична проява, която не е осъществена по надлежния ред. Върховната инстанция е имала повод да се произнесе, че отговорността на организаторите е деликтна и се носи солидарно от тях и преките причинители на отделните увреждания (чл. 6, ал. 2 ЗСММ, когато проявата е осъществена по надлежния ред). Противоправността на деянието може да се състои, както в неуведомяването на кмета на общината по местоосъществяването на проявата съгласно чл. 8, ал. 1 ЗСММ (то осуетява възможността общината да вземе необходимите мерки), така в предприемането на действия, при осъществяването на проявата, които смущават правата на трети лица, още повече на лицата, срещу чието поведение тя е насочена. Вредата може да се състои, както в нарушаване на телесната неприкосновеност на неучастващи в проявата лица, така и в смущаване на свободното упражняване на техни права и свободи, като е необходимо да съществува причинна връзка между противоправното поведение и вредата. / Решение № 265 от 5.12.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1661/2019 г., IV г. о., ГК, Решение № 48 от 20.03.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2675/2018 г., IV г. о., ГК/.

Съдът намира, че провеждането на мероприятие по реда на ЗСММ като етапи включва уведомяване на съответния кмет на община, събиране на група хора и присъствието им на определено място или маршрут обединени от една идея, както и въвеждането на пространството в което е проведено събранието във вида, в което то е било преди мероприятиято вкл. разчистването на прикрепени към земната повърхност предмети, използвани при събитието. Настоящият състав намира, че отговорност по чл.9 ЗСММ и с оглед нарушаване на правата на трети лице, чрез поставянето на живота и/или здравето им в опасност, може да се носи, поради оставянето на мястото на проведеното събитие на предмети представляващи по своя характер опасност за тях, основано на общото задължение

на всеки да не вреди другиму, но само ако тези предмети са използвани реално при провеждане на протеста, съобразно съдържанието на уведомлението по чл.8 от ЗСММ, т.е. са били заявени като средства, които ще се използват при събранието, митинга или манифестацията, били са осигурени от организатора, били са разположени на мястото от него с цел спомагането им на събитието и след това не са премахнати от мястото. При това условие предмети ще могат да се свържат като принадлежност на определено лице, което да носи отговорност за собствените си действия или да отговаря като организатор на събитието.

В конкретни случай не се установява, ответника по обратния иск да е поставил палатката, в чиято конструкция ищецът Г. се е препънал на 30.11.2021 г. От представените уведомления по чл.8 от ЗСММ, събраните свидетелски показания на свидетелите, разпитани по искане и на двете страни по обратния иск / свид. ***, свид Костадинов, свид. ***/, може да се заключи, че палатки са били разположени в района на сградата на общината още през 2020 г.- време предшествашо с повече от година инцидента. От показанията на свид. Костадинов се установява в преследване на какви цели и в израз на какви идеи на граждани са поставили същите.

При изложеното обратният иск следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

С оглед изхода на спора по главния иск, право на разноски има ищецът. Същият е бил освободен от заплащане на държавна такса и разноски с определения от 19.05.202 г. и 18.05.2022 г. С оглед освобождаването от разноски на ищеца, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на ВРС следните суми – 300 лв.- за възнаграждение на вещото лице по съдебно-медицинската експертиза, 300 лв.- за възнаграждение на вещото лице по психиатрична експертиза и 400 лв.- държавна такса или общо **1000 лв.** - разноски

Ищецът претендира присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на **1250 лв.**, заплащането на което се доказва от представен договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, че сумата е изцяло заплатена в брой при подписването му, в който случай договорът има характер на разписка съгласно разрешенията на т.1 от Тълкувателно решение 6/2012 г./

С оглед изхода на спора по обратния иск, Община Варна следва да бъде осъдена да заплати и претендираните и сторени разноски от М. С. – 75,00 лв.- депозит за съдебно-психиатрична експертиза и сумата от 830,00 лв. – адвокатско възнаграждение / плащането се установява от договора за правна защита и съдействие на л.67 от делото/ - общо **905,00 лв.**

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА **** с административен адрес: гр. ***представлявана от Кмета - ***, да заплати на А. В. Г., ЕГН:*****, адрес: гр. Варна, бул. ***, на основание чл. 49 вр. чл. 52 ЗЗД, сумата **от 10 000,00 / десет хиляди/лева** – представляваща обезщетение за понесените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в преживени болки и страдания вследствие на инцидент настъпил на 30.11.2021 г. между 07.00ч.-08.00 ч. в гр. Варна, пешеходната зона на бул. „****“ при спъване в необозначени обтегачи на намиращите се около сградата на Община Варна палатки и падане, при което е получено счупване на четири ребра на ищеца, рани по десния лакът, дясното коляно и дясната вежда на ищеца, ведно със **законната лихва от датата на увреждането -30.11.2021 г.** до окончателното заплащане на главницата.

ОТХВЪРЛЯ предявения от ***, с административен адрес: гр.*** представлявана от Кмета - Иван Портних **обратен иск** срещу М. В. С., ЕГН: *****, адрес: гр.*** за осъждане на ответника по обратния иск да заплати на ищеца по обратния иск, сумата от 10 000 лв., която последният е осъден да заплати на А. В. Г., ЕГН:*****, адрес: гр. ***, на

основание чл. 49 вр. чл. 52 ЗЗД като обезщетение за понесените от А. В. Г. неимуществени вреди, изразяващи се в преживени болки и страдания вследствие на инцидент настъпил на 30.11.2021 г. между 07.00ч.-08.00 ч. в гр. Варна, пешеходната зона на бул. „***“ при спъване в необозначени обтегачи на намиращите се около сградата на Община ***палатки и падане, при което е получено счупване на четири ребра на ищеца, рани по десния лакът, дясното коляно и дясната вежда на ищеца, ведно със законната лихва от датата на увреждането - 30.11.2021 г. до окончателното заплащане на главницата.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, *** с административен адрес: гр. *** представлявана от Кмета - Иван Портних да заплати А. В. Г., ЕГН:*****, адрес: гр.*** сумата от **1250,00 / хиляда двеста и петдесет/ лева** – разноски за адвокатско възнаграждение в съдебното производство

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, ***, с административен адрес: гр. **** представлявана от Кмета - Иван Портних да заплати на М. В. С., ЕГН: *****, адрес: гр. *** сумата от **905,00 лв.** / деветстотин и пет лева/- разноски по обратния иск в настоящото производство.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.6 ГПК,*** с административен адрес: гр. *** представлявана от Кмета - Иван Портних да заплати по сметка на Районен съд – Варна сумата от **1000,00 лв.** / хиляда лева/ - разноски за държавна такса и експертизи в настоящото производство, от които ищецът А. В. Г., ЕГН:***** е бил освободен по реда на чл.83, ал.2 ГПК.

Решението е постановено при участие на трето лице-помагач М. В. С., ЕГН:***** на страната на ответника ***, с административен адрес: гр. ***представлявана от Кмета -***.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Варна в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____